

Salami

Rudy Soetewey

Salami

thriller

Bezoek

© 2018 – Rudy Soetewey & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagontwerp: Mulder van Meurs
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen
Foto auteur: Vera Vaerewijck

NUR 330
ISBN 978 94 6001 707 0
D/2018/II.676/419

e-boek
ISBN 978 94 6001 708 7

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ik zat net aan tafel toen de deurbel door mijn studio galmde.

Ik vloekte. Ik was nog maar pas uit bed. Mijn hoofd zat nog in het glas waarin ik te diep had gekeken de vorige nacht, en om te kunnen functioneren wachtte ik op de koffiezet.

Het lawaai gewoon negeren was het meest voor de hand liggend, natuurlijk. De postbode? De huisbaas? De wijkagent? Konden allemaal wachten. Maar wat als het een klant was?

‘De klant gaat altijd voor’ – ik hoor het mijn vader zaliger nog zeggen. Hij was een prima detective geweest, maar met het zakeninstinct van een hamburger. De erfenis bestond dan ook uit schulden. Al deed ik het niet veel beter: mijn dertiende stiel schoot na mijn twaalfde ongeluk ook niet meteen als een snel-trein uit de startblokken.

‘Ik kom! Ogenblikje!’

Ik keek om me heen. De studio zag eruit als een grot die bewoond werd door een vrijgezel van middelbare leeftijd. De grond was bezaaid met resten van chips, ontsnapt pizzadeeg en stofnesten, en zelfs ik wist niet hoeveel kruimels er onder de enige mat lagen. De tafel was gelukkig leeg. Kon ik die tenminste als bureau gebruiken.

Ik viste m’n versleten kimono uit een lade, fatsoeneerde het bedlinnen dat op de uitgetrokken sofa lag en deed een poging om mijn haar tot een kapsel te bewegen.

Misschien is het allemaal niet nodig, dacht ik, terwijl ik de voordeur ontgrendelde. Misschien is het iemand die steunkaarten verkoopt voor een club bingspelers.

Aan de andere kant van de deuropening stond een graatmagere man met een getrimde baard en een grote, zwarte bril. Zijn neus wees als een kromzwaard in mijn richting. Niet meteen een bingospeler.

‘Meneer Colenbunders?’ Hij kon het ongeloof niet uit zijn stem weren. ‘Meneer Bart Colenbunders junior?’ Hij wierp een blik op het strookje Dymo tape onder de bel. ‘Bent u...?’

‘De zoon van detective Bart Colenbunders zaliger? Inderdaad. Het bureau van mijn vader bestaat niet meer.’ Ik maakte een gebaar naar de Dymo tape. ‘Klussen Colenbunders is het nu, zoals u kunt zien.’

Hij knikte.

‘Uw vader heeft nog voor ons gewerkt. Ik heb uw advertentie gelezen. ‘Echt alle klussen’, schrijft u. Bedoelt u echt *alle* klussen?’

‘Uiteraard.’

‘Wat was uw laatste klus?’

Zo vroeg in de ochtend iets geloofwaardigs verzinnen was niet eenvoudig.

‘De chihuahua bewaken van een voetballer die voor een interland in het buitenland zat.’

Hij wierp een blik over mijn schouder en aarzelde.

‘Ik weet niet zeker of...’

‘Laat u niet misleiden door de rommel. Mijn eigenlijke kantoor is nog niet klaar. Bovendien komen de beste resultaten niet noodzakelijk uit de mooiste kantoren.’

‘U bent vrij?’

‘Ik kan mij onmiddellijk vrijmaken.’

‘En u kunt zwijgen?’

‘Als een graf.’

Om de een of andere reden vond hij mijn antwoord grappig.

‘Goed, dan waag ik het erop.’

Ik zette een stap opzij en vroeg of hij koffie wilde. Na een blik in de piepkleine keuken schudde hij het hoofd. ‘Dit is wel... Euh...’

‘De poetsvrouw komt pas morgen.’

Zijn wenkbrauwen schoten de lucht in.

‘Poetsvrouw?’

‘Een Russin die ik heb geholpen met haar papieren en die maandelijks afbetaalt in natura.’

Hij grijnsde – niet meteen een aantrekkelijk gezicht.

‘Ach zo.’

‘Niet op die manier.’

‘Juist, ja.’

Hij keek even rond en ging dan zitten.

‘Laat ons maar meteen ter zake komen.’

Ik zette me tegenover hem en kruiste de armen.

‘Ik luister.’

Even perste hij de lippen op elkaar. Hij had donkere ogen, merkte ik, een vaalbleek gelaat en uitgesproken jukbeenderen. Iemand die van horrorfilms hield – of erin meespeelde.

‘Ik zal eerlijk zijn, meneer Colenbunders. De opdracht moet ten laatste morgen uitgevoerd zijn, anders... Maar goed. Het is belangrijk dat u beseft dat dit absolute discretie vereist. Ik werk voor een groot bedrijf. Een multinational die zijn belangen altijd tot in het extreme verdedigt.’ Hij leunde voorover. ‘Tot het ‘uiterste uiterste’. U begrijpt wat ik bedoel?’

‘Is dit een bedreiging?’

‘Een waarschuwing. Maar u moet wel beseffen dat als u over deze opdracht iets lost, u wel degelijk *zult* zwijgen als een graf. Dat garandeer ik u.’

‘Ongetwijfeld staat daar iets tegenover.’

Hij probeerde een glimlach – of hij voelde een kramp opsteken.

‘Tienduizend euro. Cash. Vooraf.’

Waarschijnlijk gaf ik door de kater en het gebrek aan ochtendlijke koffie de indruk over een ijzersterke zelfbeheersing te beschikken. Het bedrag versnelde mijn hartslag echter meteen. Ik *kon* niet eens meer slikken.

‘En wat is de opdracht?’

‘U aanvaardt?’

‘Cash?’

Hij boorde zijn ogen een seconde lang in de mijne en haalde dan een envelop uit zijn binnenzak. Hij schoof ze naar me toe.

Ik knikte.

‘De opdracht?’

Blijkbaar wilde hij indruk maken: hij leunde met zijn ellebogen plechtig op de tafel en ademde diep. Dat hij daardoor zijn mouw in een restant tomatensaus van de vorige avond plantte, deed het effect wel wat teniet.

‘In een van onze laboratoria is een nieuw revolutionair product ontwikkeld. Een stof die een reeks ouderdomsziektes in één klap kan uitroeien. We hebben er uiteraard al een wereldwijd patent op genomen.’

‘Kassa kassa.’

‘Ook.’

‘Vandaar de vraag om discretie.’

‘Geen vraag, Colenbunders. Een absolute voorwaarde. Tenzij je je leven in de weegschaal wilt leggen?’

‘Ik ben niet gek.’

‘Ik hoop het.’

Ik slikte. De ernst van de zaak drong niet echt tot me door. Het leek eerder een *practical joke*.

‘Moet ik het middel bewaken of zo?’

De uitdrukking op zijn gezicht veranderde subtiel.

‘Er bestaat maar één staal van. De productiemethode is niet gedocumenteerd en er is geen dossier. We hebben dat staal dus nodig om het middel te kunnen reproduceren.’

‘Hoe is dat mogelijk?!’

‘Dat is doelbewust gebeurd, vermoeden we.’

‘Vandaar bewaken.’

Er verscheen iets van beheerste woede om zijn mond.

‘Het is gestolen.’

‘Gestolen? Waarom gaat u er dan niet mee naar de politie?’

‘Dan belandt het verhaal sowieso in de media. Iedereen is

momenteel op zoek naar de Heilige Graal, Colenbunders. Wij hebben die gevonden. Als dit bekend zou worden, krijgen we de concurrentie achter ons aan. Chinezen, Koreanen, Japanners, Duitsers... Geheimhouding is cruciaal. Daarom is een anonieme klusjesman veel geschikter voor de opdracht.’ Hij grijnsde lelijk. ‘Als zo iemand zijn mond toch voorbijpraat, duurt het veel langer voor die wordt gemist.’

De nood aan koffie werd nu wel heel groot.

‘Zo te horen is het alsof een van uw concurrenten het staal heeft gestolen. Die moet dus op de hoogte zijn geweest. Dan is er bedrijfsspionage mee gemoeid en is er dus al iets van bekend. Waar wilt u dat ik begin? Ik moet een aanknopingspunt hebben, anders wordt het...’

Hij onderbrak me.

‘We kennen de dief.’

‘Waarom gaat u dan zelf niet...?’

‘Te riskant. Ze is in staat het staal te vernietigen. Dat zou pas een catastrofe zijn.’

‘Ze?’

Opnieuw schoof er een dun gordijn van woede over zijn gelaat.

‘De laborante die het product ontwikkeld heeft.’

‘Wat wilt u dan?’

‘Recupereer het staal en bezorg het mij persoonlijk. Liefst vanavond. Morgen is hoe dan ook de absolute *deadline* – en ‘*dead*’ *line* is hier wel degelijk het juiste woord. Bij overhandiging krijg je een tweede envelop.’

‘Hoe contacteer ik u?’

‘Niet. Ik contacteer jou.’

‘Hoe weet ik zeker dat u het bent? Ik ken uw naam niet.’

‘Gotwyn. Meer hoeft u niet te weten.’

‘En wie is die laborante?’

Hij ademde diep. De naam alleen al maakte hem schijnbaar kwaad.

‘Lara Van Acker. Haar vader heeft een slagerij in het Antwerpse.’

‘En waar vind ik die?’
Opnieuw dook een kramp op.
‘Jij bent de klusjesman, Colenbunders. Dat kan niet zo moeilijk zijn.’

2

In de slagerij

Een uur later stond ik al voor de winkel. Die was makkelijk te vinden geweest: er was maar één slager Van Acker in het Antwerpse. Toch was ik best wel trots op mezelf: voor een beginner was dit helemaal niet slecht. Bovendien was ik ook zo slim geweest om mijn twintig jaar oude, gele Toyota in een andere straat achter te laten. Je wist maar nooit. Al waren er ook gewoon geen parkeerplaatsen in de buurt van de winkel.

Slager Van Acker was geen armoezaaier: de vitrine nam twee rijhuizen in beslag. De winkel leek gevuld met opgehangen worsten, hammen en spek. ‘De Artisanale Slager’ stond in sierletters op de vitrine. De man achter de toonbank zag er ook zo uit.

Ik realiseerde me ineens dat het lokaliseren van de slagerij wel eens het gemakkelijkste deel van de opdracht kon geweest zijn. Wat moest ik nu doen? Gewoon naar binnen lopen? Wat voor een figuur zou ik slaan als ik naar de dochter vroeg in plaats van naar een stevig hammetje? Al had ik die dochter natuurlijk nog nooit gezien.

Op dat ogenblik verliet de enige klant de winkel. Je moet wat geluk hebben: zonder toeschouwers naar de dochter vragen was een pak eenvoudiger.

‘Trotse leverancier van Royal Cercle Hotels’ las ik op een raambiljet terwijl de automatische deur me binnenliet. Merkwaardig dat zo’n lokale handelaar was opgepikt door een grote hotelketen. Het had de slager geen windeieren gelegd.

‘Goedemorgen, meneer. Waarmee kan ik u helpen?’

Waarom slagers er bijna altijd uitzien als goed doorvoede

monniken blijft me een raadsel. Ook vader Van Acker kwam niks tekort: rond, blozend gezicht, armen als Griekse zuilen en het voorkomen van een Oost-Europese gewichtheffer.

Ik glimlachte beleefd.

‘Ik ben eigenlijk op zoek naar Lara, meneer. Is ze toevallig thuis?’

Pas nu realiseerde ik me dat ik niet eens wist of zijn dochter nog wel thuis woonde. Blijkbaar had ik ook de impulsiviteit van mijn vader geërfd.

De uitdrukking op het gezicht van de slager veranderde op slag. Hij keek ineens alsof hij naar een hakmes wilde grijpen.

‘Bent u misschien van de medische controledienst?’

‘Helemaal niet. Ik wilde haar gewoon iets vragen. Ze is toch niet ziek?’

Mijn *bezorgdheid* leek vader Van Acker te vermurwen.

‘Geweest. Maar ze is bijna genezen. Lara is een sterke. Ogenblikje.’

Terwijl er twee klanten de winkel binnenkwamen, verdween de slager langs een deur rechts van de toonbank.

Dus ze woont nog thuis, dacht ik. Of ze is hier toevallig – misschien omdat ze ziek is geweest. Alleen... Wat doe ik nu?

Toen vader Van Acker weer verscheen, waren er nog drie klanten bijgekomen en die trokken onmiddellijk zijn aandacht. Hij bekeek me niet eens.

‘Ze komt zo. Wie is de volgende?’

Uit beleefdheid knikte ik in de richting van het rieten mandje op de hoek van de toonbank. ‘Zelfgemaakte salami’ stond er op een bordje.

Op dat ogenblik verscheen Lara.

Kleiner dan ik, lichtbruin haar tot op de schouders, open, evenwichtige trekken en een perfect gevormde mond. Ze leek de aanleg tot molligheid van haar vader te hebben geërfd, maar had die tot nu toe onder controle kunnen houden. Haar ogen waren een open boek: een vleugje alertheid en evenredige dosissen achterdocht en nieuwsgierigheid.

‘Ja?’

‘Goedemorgen. Ik ben Bart. Zou ik u even kunnen spreken?’

‘Waarover?’

‘Kunnen we misschien buiten praten? Of ergens anders?’

Een energieke blik, en ook een scheutje vrolijkheid.

‘Waarom?’

Ook de klanten leken ons gesprek interessant te vinden, en vader Van Acker maakte duidelijk dat we de goede gang van zaken hinderden. Ik slikte.

‘Ik moet u gewoon iets vragen. Zegt de naam Gotwyn u iets?’

Lara wierp een blik naar haar vader en knikte. Ze maakte een gebaar dat ik haar moest volgen. Ze opende zelfs de deur voor me.

Een magazijn vol metalen rekken, waarop allerlei voedingswaren en ingrediënten waren gestockeerd. Ze liep tot halverwege en draaide zich dan om.

‘Ik heb u nog nooit op het bedrijf gezien. Werkt u voor hem?’

‘U bedoelt voor Gotwyn?’ Ik ademde diep. ‘Op een bepaalde manier wel, ja.’

Ze keek me onderzoekend aan.

‘Wat moest u vragen?’

Dit werd moeilijk. Hoe beschuldigde je zo’n aantrekkelijke vrouw in ’s hemelsnaam van diefstal?

‘Gotwyn vraagt zich af waarom u het staal van zijn nieuwe product hebt meegenomen.’

‘Zijn product?! Het is *mijn* product! Ik heb het uitgevonden.’

‘Staat het patent dan op uw naam?’

‘Er is nog geen patent. Dat kan ook niet. Daarvoor is de uitvinding te recent. Zo snel gaat dat niet.’

Hm... Wie van beiden loog hierover? Die Gotwyn had er niet echt onschuldig uitgezien. Lara daarentegen...

‘Als u echt voor Gotwyn werkt, wat is dan het effect van het product?’

Ik glimlachte begrijpend.

‘Een middel tegen ouderdomskwalen. U hebt nu al een standbeeld verdiend.’

Ze lachte geamuseerd.
'Dat is inderdaad wat we hebben afgesproken.'
Ik kon mijn blik nauwelijks van haar mond losmaken.
'Dat begrijp ik niet.'
'Het is veel spectaculairder dan dat.'
'Wat is het dan?'
Opnieuw dat lachje.
'U verwacht toch niet dat ik dat verklap?'
'Natuurlijk niet. Alleen blijft de vraag dan waarom u het hebt meegenomen. Er werd me gesuggereerd dat u het zou hebben gestolen. Al kan ik me dat niet inbeelden.'
'Suggereerde Gotwyn dat?'
'Ja.'
Ze knikte grimmig.
'Iemand heeft hem dat dus wijsgemaakt. En ik weet zo ongeveer wel wie. Hij heeft u dus gecontacteerd. U bent detective of zo?'
'Zoiets, ja. U hebt het dus niet gestolen?'
Ze keek me ineens monkelend aan. Op de een of andere manier leek ze me niet ernstig te nemen.
'Dat is wel een subtiele vraag voor een detective.'
Ik voelde hoe ik bloosde. Belachelijk, natuurlijk.
'Misschien. Al moet ik het natuurlijk wel officieel vragen.'
Ze maakte een onbestemd gebaar.
'Het is van mij. Hoe kan ik het dan gestolen hebben? Ik heb het wel meegenomen. Ik vreesde namelijk dat het zou gestolen worden.'
'Waarom?'
Ze keek me aan alsof ze wilde inschatten wat ze wel en niet kon zeggen.
'Een revolutionair nieuw product? Dan zijn er altijd kapers op de kust.'
Ik knikte.
'Daar komt natuurlijk nog een element bij.'
Was het de manier waarop ik het zei? Het leek haar in elk geval te amuseren.

'Ach, zo.'
'Als er maar één staal van bestaat en er zijn geen notities, dan moet het natuurlijk geanalyseerd kunnen worden voor het product weer geproduceerd kan worden. De eigenaar van dat staal heeft op dat ogenblik de macht. Vat ik het goed samen?'
Ze beschikte over een bewonderenswaardige zelfbeheersing. Ze knipperde niet eens met de ogen.
'Daarom heb ik het inderdaad meegenomen. Om het te beschermen.'
Ik wreef over mijn mond. Ik had ineens geen zin meer om haar alleen te laten.
'Bent u niet bang dat men u hier zal overvallen?'
Ze lachte.
'Hebt u mijn vader al eens goed bekeken? Die draait iedereen die een vinger naar me uitsteekt, eigenhandig in een van zijn worsten.'
Het staal moest hier ergens zijn. Dat kon niet anders.
'Dus hebt u het staal mee naar hier gebracht.'
Ze glimlachte betrappt.
'Logisch, niet?'
Dit werd moeilijk. Ik had er geen idee van hoe dat staal eruitzag. Bovendien... Wat als die Gotwyn me tienduizend euro had betaald om iets te stelen? Want als het staal inderdaad haar eigendom was...? Al was iets dat uitgevonden werd in de tijd van de baas waarschijnlijk ook eigendom van de werkgever. Moeilijke situatie. Maar dan nog. 'Zou ik het eens mogen zien?'
'Waar is dat goed voor?'
'Ik heb geen idee van wat ik me erbij moet voorstellen.'
Ze klonk zelfverzekerd.
'Een doorzichtige, stroperige vloeistof. Oorspronkelijk zat ze in een afsluitbare glazen tube. Om veiligheidsredenen heb ik het echter in een ander recipiënt gedaan. Zelfs een professionele inbreker vindt het hier niet. Er staan hier zoveel ingrediënten voor de slagerij dat alleen ik weet waar het is.'
'Als het zo'n straf spul is, waarom bergt u het dan niet op in een kluis? Bij de bank, bijvoorbeeld?'

Ze haalde suggestief de wenkbrauwen op.

‘De meest voor de hand liggende plek, nietwaar? Een bank-directeur is echter ook maar een mens.’

‘Slim. Ik zou het toch wel eens graag willen zien. Al is het maar van ver.’

‘Waarom?’

Ik ademde diep. Misschien had mijn vader wel gelijk gehad. Misschien deugde ik echt nergens voor. Misschien kon ik maar beter solliciteren voor straatveger. Al had ik dat al gedaan. Tevergeefs.

‘Nieuwsgierigheid. Ik vraag me af hoe een vloeistof van tien-duizend euro eruitziet.’

Ze verslikte zich haast.

‘Is dat hoeveel Gotwyn u heeft aangeboden? De vrek! Het is veel meer waard!’

‘Nu maakt u me nog nieuwsgieriger!’ Ik haalde m’n pruimenmondje tevoorschijn. ‘Alleen maar van ver. Heel even. Dan kan ik Gotwyn geruststellen dat het in veilige handen is.’

Ze lachte spontaan en keek alsof ze probeerde in te schatten wat ik van plan was. Ik wilde eigenlijk alleen maar met haar blijven praten, maar dat kon zij niet weten.

Enkele ogenblikken later verscheen dat geamuseerde trekje opnieuw.

‘Mijn vader is nogal dol op zijn dochter. Hij kan vrij goed overweg met messen, zoals u wel zult begrijpen. En ik heb een luide stem.’

‘Ik zal daar bij de deur blijven staan. Ik beweeg niet.’

‘Dat is u geraden. U kunt maar beter niks proberen. Al lijkt u me geen gewelddadig mens.’

‘Dat klopt.’ Ik grinnikte. ‘Zelfs een noot kraken vind ik al... een harde noot om te kraken.’

Dit keer lachte ze voluit. Ze werd met de seconde aantrekkelijker – in zoverre dat nog kon.

‘Ga eerst bij de deur staan.’ Ze wachtte tot ik haar bevel had opgevolgd. ‘Goed. Ik zal het u laten zien. Van ver.’

Terwijl ze zich omdraaide en heupwiegend tussen de metalen rekken verdween, overviel me een gevoel van machteloosheid. Hoe moest ik dat staal in ’s hemelsnaam recupereren? Als ik dat al wilde. Judas en zijn dertig zilverlingen – ik begreep ineens wat hij moest gevoeld hebben. En wat moest ik tegen Gotwyn zeggen? Hij...

Misschien had ik beter moeten opletten. Misschien was het idee om te blijven staan wel niet zo verstandig geweest. Ik hoorde ineens hoe Lara ergens tussen de rekken iets mompelde en een paar dingen verplaatste. Dan viel er iets met een metalige klank op de grond.

De hoge, wilde, langgerekte kreet deed denken aan iemand die van een wolkenkrabber valt.

‘Neeeee!’

Ik schrok me te pletter en zette verrast een stap achteruit. Slechts enkele ogenblikken later, net toen ik haar te hulp wilde snellen, voelde ik iets m’n hoofd raken.

En toen werd alles zwart.

3

Nog steeds in de slagerij

‘Eindelijk.’

Een zware stem, hoog boven me. Mijn voeten drukten ergens tegen. Mijn hoofd lag op een kussen. Waar was ik?

‘Je bent ook altijd zo bruut, pa. Was dat nu nodig?’

Moeizaam opende ik de ogen. Een vrouw naast een zware man. Vader Van Acker.

‘Je gilte harder dan een varken dat gekeeld wordt, Lara. Ik dacht dat je in gevaar was.’

Ik zag hoe z’n blozend gezicht zich over me heen boog.

‘Hij is weer bij z’n positieven. Gelukkig maar.’

‘We hadden een ambulance moeten bellen, pa.’

‘Een ambulance voor de deur is slecht voor de zaak, Lara.’

‘Een lijk zou slechter geweest zijn.’

Hoewel ik m’n ogen open had, vond de man het blijkbaar toch nodig om me voor alle zekerheid een paar tikken tegen de wang te geven. Het voelde eerder aan alsof hij me weer buiten bewustzijn wilde meppen. Hij glimlachte echter verontschuldigend.

‘Gaat het, meneer?’

Ik knikte voorzichtig en keek opzij. Ze hadden me blijkbaar op een sofa in de living gelegd.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Mijn vader heeft u bewusteloos geslagen.’

Terwijl ik me langzaam oprichtte, maakte de slager een vaag gebaar naar z’n dochter.

‘Je overdrijft. Ik heb alleen de deur opengedaan. Ik kon toch niet weten dat meneer er vlak achter stond?’

Dus dat was er gebeurd. Lara’s vader had me *knock-out* geslagen met de deur.

De man keek me opnieuw aan.

‘Gaat het, meneer? Niet duizelig, geen hoofdpijn?’

Ik tastte naar mijn hoofd. Een pijnlijke zwelling, verder niks. Ik schudde het hoofd. Ook dat lukte zonder noemenswaardige pijnscheuten.

‘Ik ben oké, dank u.’

‘Dan ga ik maar terug naar de winkel. Het is druk. Dat heb je met...’

Z’n dochter onderbrak hem.

‘Pa, wacht eens even. Heb jij misschien een potje met een soort siroop verplaatst?’

‘Wat vraag je me nu?’ Hij keek om zich heen. ‘Weet je hoeveel potjes er in het magazijn staan? Waarover heb je het? Hoe zag dat potje eruit? Waar stond het?’

Ik herinnerde me haar kreet ineens. Dus daarom had ze gegild: haar uitvinding stond niet meer op dezelfde plaats. Blijkbaar wist haar vader dus niet dat ze iets in het magazijn had verborgen.

Lara draaide zich om en liep naar een deur.

‘Kom. Ik zal je tonen waar het stond.’

De slager keek me aan en rolde met de ogen.

‘Het is een braaf meisje, meneer, maar zo eigenzinnig als de pest. Ze vertelt niks, maar als er iets misloopt, is het altijd de fout van een ander.’

Lara hield de deur demonstratief open en wachtte tot haar vader voorbijliep.

‘Van wie zou ik dat hebben, pa?’

Op haar mondje gevallen is ze ook al niet, dacht ik, terwijl ik het duo volgde.

Het magazijn was groter dan ik had gedacht. Het tweede huis was haast helemaal omgevormd tot opbergruimte, met metalen opbergrekken, diepvrieskasten en stapelplaatsen. Toen we uiteindelijk de plek bereikten waar Lara haar uitvinding had

achtergelaten, wist ik niet zeker meer of ik de uitgang wel op m'n eentje zou kunnen terugvinden.

Ze wees naar een schap op ooghoogte. Er stond een reeks plastic potjes, voor zover ik kon zien gevuld met allerlei kruiden, smaakstoffen en siropen.

'Hier stond het.'

De slager keek naar het schap en raadpleegde zichtbaar z'n geheugen. Wat kon hij hier verplaatst hebben? Z'n gezicht werd geleidelijk aan een groot vraagteken, tot hij uiteindelijk het hoofd schudde en de schouders ophaalde.

En toen leek hij ineens te bevriezen.

'Een klein potje? Zo'n miniding?' Lara knikte alleen maar. 'Een doorzichtige vloeistof? Niet veel: misschien een soeplepel, niet meer? Stroperig?'

Opnieuw een knikje. De slager ademde diep.

'Tja...'

'Wat?'

'Was het iets belangrijks?'

De uitdrukking op Lara's mooie gezicht veranderde op slag. Ze hield letterlijk de adem in.

'Ja! Wat heb je ermee gedaan?'

'Ja, luister eens, Lara: hoe kon ik nu weten dat het iets van jou was? Er stond in elk geval geen naam op. Je weet toch dat je niks moet achterlaten in het magazijn?'

'Waar is het?'

'Ik euh... Ik heb het gebruikt.'

'Wat?!'

Aanval is de beste verdediging, leek de man te denken.

'Lara, hoe kon ik nu weten dat het geen siroop was? Het had dezelfde kleur.'

Lara wierp een blik op het schap.

'Er staat helemaal geen siroop.'

'Nu niet meer. Dat was ook de reden waarom ik dat potje heb gebruikt. Ik dacht dat het siroop was. Ik had siroop nodig. Ik vond niet zo meteen andere. Vandaar.'

'Wat heb je er dan mee gedaan?'

De slager beet op z'n onderlip. Hij leek zich te schamen.

'Ik heb vannacht nog salami gemaakt. Dat spul stond op de plaats van de siroop. Hoe had ik moeten weten dat het iets anders was? Wat was het dan, trouwens?'

Lara slikte.

'Iets dat ik heb uitgevonden.'

'Toch niks giftigs? Want als de klanten...'

'Nee, nee, niks giftigs. Dus als ik het goed begrijp, heb je het in salami's gedraaid.'

De slager deed z'n best om zich het nachtelijk tafereel opnieuw voor de geest te halen. Na enkele ogenblikken schudde hij het hoofd.

'Geen meervoud. Enkelvoud. Eén salami. Enkel in de laatste.'

Lara leek opnieuw hoop te krijgen.

'Waar is die dan nu? Want als ik die heb en ik kan hem in het labo met een andere vergelijken is het misschien mogelijk om het product opnieuw samen te stellen.'

'In de winkel, denk ik. Er waren er geen meer. Je weet hoe snel het hier gaat.'

'Zou je hem kunnen terugvinden?'

Lara's vader zag blijkbaar ineens een mogelijkheid om de zaak alsnog te redden: hij knikte enthousiast.

'Ja. Ik heb er maar drie met rozemarijn gemaakt. Die hebben een groen koordje. Dat kan niet zo moeilijk zijn.'

Lara zuchtte diep. Ze sprak traag en ze klonk lieflijk, maar haar timbre suggereerde een overdosis zelfbeheersing.

'Zou je die drie dan alstublieft uit de winkel willen gaan halen? Nu?!'

'Weet je het zeker? Zomaar drie salami's voor niks gemaakt hebben is...'. Hij keek naar z'n dochter, zag haar gelaatsuitdrukking en knikte. 'Oké, ik zal ze gaan halen.'

Terwijl de man zich omdraaide en verdween, sloot z'n dochter even de ogen. Ze wreef enkele keren met de handen over